

clar i català

SALUDA A LA PREMSA LIBERAL I DEMOCRATA DE TOT EL MON, ESPECIALMENT LA XILENA I LA CATALANA.

REDACCIO I ADMINISTRACIO: CASILLA 244 - V

ANY I

SANTIAGO DE XILE, FEBRER DEL 1943

Nº 1

EDITORIAL

La nostra primera salutació, vagi adreçada als caiguts. Als herois, que en defensa de la causa sagrada de Catalunya, van saber fer ofrena de llur vida, sense altre interès, que el de que la sang vessada tan generosament, contribuís en un dia no massa llunyà, a l'alliberament de la Pàtria.

Entre aquests, hi comptem naturalment el President Companys, assassinat pels enemics de sempre, que creien, que occint la personificació de la Catalunya, mataven també els sentiments generosos i patriotes del nostre poble.

I no podem tampoc oblidar, els catalans que sofreixen en els camps de concentració, que la hospitalitat francesa els ha reservat, com tampoc els que poblen les presons d'Espanya.

Per tots ells, i pel nostre poble sencer, el nostre homenatge ofert davant l'altar de la Pàtria.

* * *

La Constitució Interior de Catalunya, assenyalava l'ordre successor per a ocupar la primera magistratura de la nació, en el cas de la mort del President. De conformitat amb els articles que hi fan referència, el President de Catalunya, és el President del Parlament de Catalunya, senyor Josep Irla. Per sobre de qualsevol altre consideració, atés que una nació per a viure necessita imposar-se i governar, creure en ella mateixa i en els seus homes, en l'eficàcia dels principis que defensa i en la perennitat i justícia de la seva causa, acatem des d'ara el senyor Irla com el President de tots els catalans.

Perquè el règim republicans, sobretot Catalunya en les actuals circumstàncies, no tenen malura tan terrible com seria la d'acostumar-se a un afebliment de la més alta magistratura, prestarem tot el nostre suport al President, convençuts per altra banda que no fem sinó retre justícia a un patriota disposat a endegar la cosa pública catalana vers el regim constitucional català.

Mai no han estat tan necessàries com ara, la disciplina i l'ordre. Aquestes qualitats requereixen una realització constant, un esforç successiu. No estem per torneigs patriòtics ni per escatir, enmig de controvèrsies banals si aquest o l'altra grup polític representen millor o pitjor el sentir català. Tenim el nostre President i a ell correspon la designació del Govern català que d'acord amb les difícils circumstàncies del moment, realitzi la tasca oportuna per a l'acoblament de tots els esforços necessaris encaminats al recobriment de la llibertat nacional de la nostra terra.

Perquè entenem que aquesta tasca d'agermanament i prosselitisme ha estat desatesa a Xile, malgrat que publicacions similars, amb moltes més facilitats que les que podem disposar podien fer-ho, oferim el nostre esforç, al lector.

Clar i Català, no té altra objecte ni motivació, que la defensa dels principis pels quals múltiples generacions catalanes ofrenaren el seu desinterès. Mentre no hi hagi a Xile la publicació que vulgui acceptar aquesta tasca, el nostre periòdic veurà regularment la llum, en el ben entès, que la nostra publicació cessarà d'apareixer, quan les publicacions catalanes tradicionals a Xile vulguin acceptar aquesta comesa.

Coloraines Indiscretetes

No sera tant!...

L'anunci de l'aparició de Clar i Català, ha aixecat tota una sèrie de comentaris. No han mancat, patriotes de bona fe, que han cregut que la sortida del nostre periòdic, vindria mes aviat a empitjorar les ja de per si caòtiques relacions dels catalans de Xile.

Un d'aquests pessimistes, i que pel que es veu, ens coneix molt poc, deia un dia a un grup que volia escoltar-lo:

—El dia de l'aparició del primer número, dimitirem la Junta del Centre, la de l'Agrupació Patriòtica, els de l'Hora Catalana i els dirigents de Germanor... A veure, com els macos de Clar i Català s'ho faran per fer-se càrrec de tot això...

—Ei!—va fer un dels presents, per més senyals de Sabadell—. Jo sé d'un que no dimitirà ni a cops ^{rehi} d'escombra...

I davant de la sorpresa dels presents, va explicar-se:

—A Sabadell, quan el P. S. U. va ocupar gairebé totes les Conselleries Municipals, l'Esquerra va aconsellar els seus regidors que dimitissin. Tots van fer-ho com se'ls manava, excepció feta del senyor S. S. S. De manera, que hi ha precedents...

Historieta catalana

En una cerveseria de Munich, es reuneixen Hitler, Mussolini i Franco. Per a millor comoditat, han fet expulsar d'aquest lloc tots els clients i els tres dictadors

beuen de valent.

Franco proposa als seus companys:

—A veure qui dirà la mentida més grossa...

—No s'hi val—troba l'alemany—. Els militars espanyols, teniu una rara tècnica de la mentida.

—Però vos els heu superat—estima l'italià.

—Som'hi, doncs—fa Franco.

—Som'hi!

—Som'hi!

Hitler comença:

—Alemanya, que l'any 1943 guanyarà la guerra...

—Bona!—Estimen els dos companys. Mussolini diu al seu torn:

—El soldat feixista, que mai no ha corregut davant l'enemic, ni a Guadalajara ni a Llibia...

Franco no es pot aguantar la panxa i Hitler, es contorsiona, talment els pèls del bigoti li fan pessigolles al nas.

Franco doctoral continua:

—Una vegada hi havia un falangista que no tenia les mans brutes de sang...

—No continueu!—fan a cor Hitler i Mussolini. I afeigeixen:

—Heu guanyat!...

Mai badem

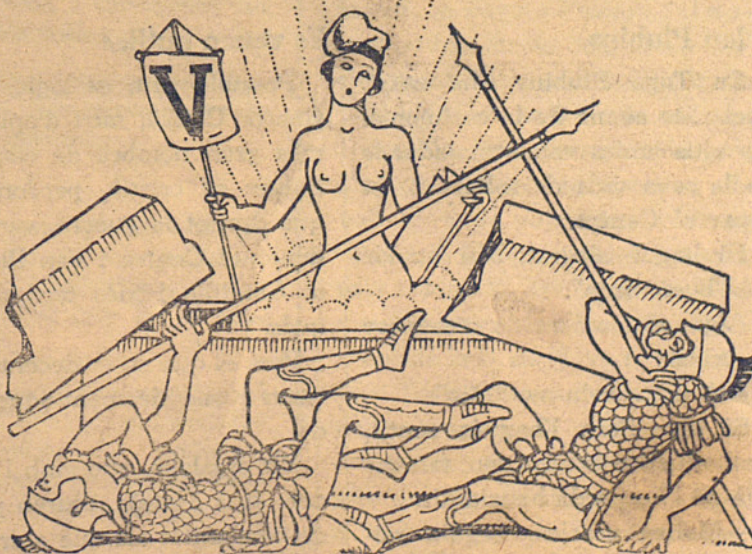
Un home influent en l'actual situació política espanyola ha passat per Santiago. Sense que hagués quedat ben definit el motiu, va convidar a dinar en un restaurant de luxe, a un català refugiat.

—Veieu—va fer-li—. Jo em penso que podria arranjar la vostra situació i que la vostra tornada a Espanya, no em seria difícil. Es més: Jo em comprometeria a obtenir-vos el perdó de Franco...

—Voleu dir, si jo em veig capaç d'oblidar, i perdonar a Franco...

I davant l'astorament de l'ambaixador oficios, va continuar:

—Amic meu, es impossible. A Franco, només el podrien perdonar, els milers de morts que hi ha escampats per la península, i els que encara són a les presons i als camps de concentració, i aquests, com comprendreu, no ho faran pas.

APOTEOSI PER A 1943!